

Arrest

nr. 294 420 van 19 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. KELCHTERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 6 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag.

Op 8 februari 2011 wordt aan verzoeker een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna BIVR) toegekend op voorwaarde dat hij binnen een jaar een arbeidskaart B kan voorleggen. Op 9 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tegen

voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die het beroep verwerpt.

Op 13 april 2020 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevr. S.N., van Belgische nationaliteit. Op 18 juni 2021 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de wettelijke samenwoning te registreren.

Op 28 juli 2021 legt verzoeker een tweede verklaring van wettelijke samenwoning af met dezelfde persoon. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert op 22 december 2021 de registratie van de wettelijke samenwoning. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de familierechtbank. Bij vonnis van 13 juni 2022 stelt de familierechtbank te Antwerpen de afstand van geding vast.

Op 18 november 2022 legt verzoeker een derde verklaring van wettelijke samenwoning af met dezelfde persoon. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert op 30 november 2022 de verklaring te registreren. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de familierechtbank. Bij vonnis van 29 juni 2023 wordt het beroep ongegrond verklaard. Ter terechtzitting verklaart de advocaat van verzoeker dat tegen het voormelde vonnis hoger beroep is ingesteld. Dit beroep is nog hangende.

Op 5 december 2022 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op bij aangetekende zending. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: D.

Voornaam: R.

Geboortedatum: (...)1977

Geboorteplaats: Berriche

Nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, alias D. M. geb. (...)1973, Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfstitel.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene verklaart sedert 2004 in België te verblijven. Zijn aanvraag tot machtiging van verblijf dd. 12.12.2009 op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, werd op 09.02.2012 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 01.03.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissingen werd op 23.04.2015 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenzaken. Betrokkene deed op 13.04.2020 een eerste verklaring wettelijke samenwoonst met de Belgische onderdane S. N. (“(...)1969). Op 18/06/2021 weigerde de burgerlijke stand van Antwerpen deze wettelijke samenwoonst te registreren.

Op 28.07.2021 deed betrokkene te Antwerpen een tweede verklaring wettelijke samenwoning met dezelfde Belgische onderdane, N. S., geboren op (...)1969. Op 22.12.2021 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkenen trachtten een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene. Dit advies van het Parket was, na grondig onderzoek, onder meer gebaseerd op de snelle gang van zaken, tegenstrijdige verklaringen, onwetendheden over elkaar, leugenachtige verklaringen van betrokkene, het feit dat Mevr. S. 8 jaar ouder is dan betrokkene en de heel zwakke sociale en psychologische positie van Mevr. S.. Een beroep tegen deze weigering tot registratie bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, werd op 13.06.2022 afgesloten nadat de betrokken partijen afstand van geding deden. Op 18.11.2022 legde betrokkene te Antwerpen een derde verklaring wettelijke samenwoning af, opnieuw met de Belgische N. S.. Op 30.11.2022 weigerde de burgerlijke stand van Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren nadat uit onderzoek was gebleken dat ook deze wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning en oordeelde de burgerlijke stand van de Stad Antwerpen dat de elementen in de weigeringsbeslissing van 22.12.2021 nog steeds van toepassing zijn.

De weigering van registratie van deze 3 wettelijke samenwoningen en de afstand van beroep tegen de 2e weigering vormen sterke contra-indicaties inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Zowel betrokkene als Mevr. S. wisten hoedanook dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene minderjarige kinderen heeft in België, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 41, §2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel, schending van artikel 7 Vreemdelingenwet.

De beslissing motiveert met betrekking tot het bevel en artikel 7, alinea 1, 1° dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel.

Verzoekende partij betwist niet dat hij in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten.

De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:".

Het artikel stelt dat het bevel genomen wordt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'.

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in deze bepaling.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel, schending van artikel 8 EVRM

Verzoekende partij beroept zich in casu uitdrukkelijk op artikel 8 EVRM.

1.

Verzoekende partij meent dat bovenstaand artikel geschonden wordt door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit artikel definieert het begrip 'privéleven' niet. Vast staat evenwel dat dit begrip dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 September 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van allé banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Wanneer gezins- of familierelaties tussen meerderjarige vreemdelingen niet kwalificeren als een "gezins- of familieleven" (hiertoe dienen immers in die situatie bijkomende elementen van afhankelijkheid te bestaan die verder reiken dan de normale emotionele banden tussen meerderjarige gezins- of familieleden), dan

zal het Hof deze gezinsrelaties wel bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

Het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland.

Dit onderscheid duikt eveneens op in diverse instrumenten van de Raad van Europa, in het bijzonder in de aanbevelingen Rec(2000)15 en Rec(2002)4 van het Comité van Ministers. Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen - zelfs niet de vreemdelingen die in hun kindertijd of hun jeugd toegekomen zijn of geboren zijn in het gastland - een absoluut recht op niet-uitwijzing. Het Hof heeft evenwel overwogen dat rekening moet worden gehouden de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §§ 73-74).

2.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich reeds 14 jaar op Belgisch grondgebied bevindt.

Bovendien vormt hij sinds 2020 een hecht koppel met de Belgische N. S..

Verzoeker deed samen met zijn partner reeds een eerste aanvraag tot wettelijke samenwoning maar deze werd geweigerd omdat verzoeker geen beëdigde tolk had voorzien tijdens het interview (stuk 3).

Verzoeker en zijn partner hebben dan opnieuw een procedure wettelijke samenwoning gedaan maar omwille van een procedurekwestie deden zij afstand van geding (stuk 4). Dit heeft geheel niets te maken met de standvastigheid van hun relatie.

In het administratief dossier zit allé briefwisseling aangaande de twee procedures. Verzoeker voegt nogmaals deze stukken. Hieruit blijkt duidelijk dat er enkel en alleen omwille van het ontbreken van een beëdigde tolk en een procedurekwestie afstand werd gedaan.

Verwerende partij kan dus onmogelijk stellen dat er contra-indicaties bestaan. Verwerende partij doet aan stemmingsmakerij.

Gezien hun standvastige relatie deed verzoeker samen met zijn partner een nieuwe aanvraag wettelijke samenwoning op 18.11.2022. Deze werd om dezelfde redenen geweigerd door de ambtenaar. Verzoeker diende hiertegen beroep in op 20.12.2022. De procedure is nog lopende (stuk 9).

Verzoeker heeft dusdanig al bijna drie jaar een standvastige relatie en woont al meer dan twee jaar samen met zijn partner en haar dochtertje. Zij vormen een hecht gezin.

Al deze elementen wijzen er volgens verzoeker op dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, zodat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Desalniettemin houdt de gemachtigde op geen enkel moment rekening het feit dat verzoeker al meer dan 14 jaar zich op Belgisch grondgebied bevindt.

Meer nog, wordt gesteld in de bestreden beslissing dat "het immers eigen is aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten".

Het zou geheel onlogisch zijn dat verzoeker die zich al 14 jaar op Belgisch grondgebied bevindt en Nederlands spreekt, België zou verlaten om naar Algerije te trekken met zijn Belgische partner die 7 Belgische kinderen heeft waarbij haar jongste dochter bij haar inwoont en schoolgaande is. Deze argumentatie staat ver van de realiteit.

Er wordt gesteld dat "uit het administratief dossier niet blijkt dat betrokkene minderjarige kinderen heeft in België, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Zoals hoger beschreven woont verzoeker samen met zijn Belgische partner en haar minderjarige dochter. De banden die zij hebben moeten wel degelijk beschermd worden door artikel 8 EVRM.

Er is niet voldoende rekening gehouden of een correcte afweging gemaakt ten aanzien van het gezins- of familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM ruimer is, en ook het zijn privéleven in België dient te beschermen.

Derde onderdeel, schending van het hoorrecht

1.

Wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen moet het hoorrecht worden gerespecteerd.

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn kind, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Uw Raad stelt dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 179 397 van 14 december 2016 inzake Bani Bledar t. Belgische Staat, waar de schending van artikel 41 Handvest op zich aanvaard werd.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 van 26 September 2014 inzake Morais t. Belgische Staat, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014, naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 September 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 September 2014.

Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijklopend standpunt en motivering ontwikkeld als de hierboven aangeduide arresten; verzoeker sluit zich bij die arresten aan.

2.

Verzoeker stelt dat het hoorrecht niet werd toegepast. Hij werd simpelweg niet gehoord.

Het hoorrecht heeft een dubbel doel namelijk de overheid toe te laten om te beslissen met volledige kennis van zaken en de burger toe te laten om zijn middelen te laten gelden rekening houdend met de ernst van de maatregel dat de overheid jegens hem overweegt te nemen (RvV 14 december 2018, nr. 214.051).

In casu is het onmogelijk dat de verwerende partij de volledige kennis van zaken had om de bestreden beslissing te nemen.

Indien het hoorrecht correct was toegepast had verzoeker kunnen aangeven dat hij nog steeds een koppel vormt met de Belgische N. S.. Zij vormen een hecht gezin waarbij ook een van de dochters van mevrouw S. bij hen inwoont.

Verzoeker kon erop wijzen dat de vorige procedures wettelijke samenwoning misgelopen zijn door procedurele kwesties die geheel niets met hun oprechte relatie hebben te maken.

Verzoeker kon ook aangeven dat de laatste procedure wettelijke samenwoning nog lopende is en dat hij zijn aanwezigheid hiervoor in België noodzakelijk is.

Verzoeker kon erop wijzen dat hij na tientallen jaren op Belgisch grondgebied, hij zijn privé- en gezinsleven hier heeft.

Bovendien had verzoeker op het feit kunnen wijzen dat hij op 05.12.2022 een aanvraag humanitaire regularisatie indiende (stuk 9).

3.

Doordat het hoorrecht niet correct werd gerespecteerd, kon de gemachtigde onmogelijk een juiste beoordeling maken in het kader van 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Er kan onmogelijk bepaald worden of dat verzoeker een privé- en familieleven in België heeft zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Als verzoeker op correcte wijze was gehoord had hij kunnen wijzen op het feit dat hij nog steeds zijn gezinsleven in België heeft, namelijk met zijn Belgische partner Natasja Stesmans en haar minderjarige dochter.

Hij kon erop wijzen dat de procedure wettelijke samenwoning nog lopende is. Hetzelfde met zijn procedure humanitaire regularisatie.

Doordat verzoeker niet correct werd gehoord, kon de DVZ een potentiële schending van artikel 8 EVRM niet uitsluiten.

Doordat verzoeker niet afdoende en niet correct werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met bovenstaande elementen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker meent dat zijn gezinsleven in België wel degelijk een element is dat hij had kunnen vermelden indien hij op rechtsgeldige wijze gehoord was en die de beslissing tot afgifte van een bevel had kunnen beïnvloeden en tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Zo verzoeker zou gehoord zijn in het kader van de hier bestreden beslissing zou dit tot een andere beslissing geleid hebben, en met name tot het niet afleveren van een bevel.

Het niet honoreren van de hoorplicht kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Dit is in casu onmiskenbaar het geval.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hoorplicht in samenlezing met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

In deze optiek verwijst verzoeker ook naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Dergelijk behoorlijk onderzoek ontbreekt compleet.

In casu is er dan ook sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, minstens in het licht van 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, en van het hoorrecht.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

Vierde onderdeel, artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Verzoekende partij beroept zich op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13 een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Uit artikel 74/13 blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf.

In het arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat verwerende partij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van het belang van het kind, de gezins- en familiale belangen en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt met andere woorden een individueel onderzoek noodzakelijk en dit bij "het nemen van" en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering.

Dergelijk individueel onderzoek ontbreekt in casu.

Verwerende partij stelt eenvoudigweg: "uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene minderjarige kinderen heeft in België, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatsecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13"

Het is niet zo dat omdat verwerende partij stelt dat "zij rekening heeft gehouden met" dat dat ook effectief zo is.

Zoals hierboven beschreven moet bij de toetsing aan artikel 74/13 een actuele en ex nunc afweging worden gemaakt. Dit kan onmogelijk door enkel te stellen dat "er rekening mee is gehouden".

De effectieve toets ontbreekt.

Verzoeker verwijst voor zijn gezins- en familiale toestand in overeenstemming met artikel 8 EVRM naar het tweede en derde onderdeel.

De bestreden beslissing schendt art. 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 5 Terugkeerrichtlijn an sich.

In overeenstemming met het geciteerde arrest van de Raad dient tevens te worden besloten dat er sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en 3 en 8 van het EVRM.

Vijfde onderdeel, het zorgvuldigheidsbeginsel

In deze optiek verwijst verzoekende partij ten slotte naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Dergelijk behoorlijk onderzoek ontbreekt compleet.

Verwerende partij laat na op een zorgvuldige manier het administratief dossier te raadplegen, waaruit duidelijk blijkt dat de eerste en tweede wettelijke samenwoning enkel negatief waren door procedurele zaken. Bovendien is de meest recente procedure wettelijke samenwoning nog steeds lopende. Verwerende partij laat na hierover te motiveren.

Verwerende partij laat bovendien opnieuw na verzoeker te horen en baseert zich enkel op het administratief dossier.

In casu is er dan ook sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, minstens in het licht van artikel 8 EVRM, artikel 24 Handvest, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en van het hoorrecht.

Conclusie

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden omdat zij de motiveringsplicht, de artikelen 7 Vreemdelingenwet, 8 EVRM, art. 24 Handvest, art. 74/13 Vreemdelingenwet alsook 5 Terugkeerrichtlijn, het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens deze bepalingen in samenlezing, schendt."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig visum of geldige verblijfstitel. Verzoeker betwist dit motief niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker hiervan eveneens de schending aanvoert.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Bij het nemen van een verwijderingsbeslissing moet de gemachtigde aldus rekening houden met de ‘meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’, zoals artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt deze hogere rechtsnormen ook.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met het feit dat hij reeds 14 jaar in België verblijft en sinds 2020 een hecht koppel vormt met mevr. N. S. Hij verwijst in dit verband naar de wettelijke samenwoningverklaring die weliswaar werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand doch waartegen zij een beroep hebben ingediend. Verzoeker stelt dat hij al meer dan twee jaar samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kind. Zij vormen een hecht gezin. Daarnaast wijst verzoeker erop dat het centrum van zijn belangen in België gevestigd is, aangezien hij al meer dan 14 jaar in België verblijft.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, heeft verweerder weldegelijk rekening gehouden met de door hem afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning. Hij stelt immers het volgende:

“Betrokkene deed op 13.04.2020 een eerste verklaring wettelijke samenwoning met de Belgische onderdane S. N. (“(...)1969). Op 18/06/2021 weigerde de burgerlijke stand van Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren. Op 28.07.2021 deed betrokkene te Antwerpen een tweede verklaring wettelijke samenwoning met dezelfde Belgische onderdane, N. S., geboren op (...)1969. Op 22.12.2021 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkenen trachtten een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene. Dit advies van het Parket was, na grondig onderzoek, onder meer gebaseerd op de snelle gang van zaken, tegenstrijdige verklaringen,

onwetendheden over elkaar, leugenachtige verklaringen van betrokkene, het feit dat Mevr. S. 8 jaar ouder is dan betrokkene en de heel zwakke sociale en psychologische positie van Mevr. S.. Een beroep tegen deze weigering tot registratie bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, werd op 13.06.2022 afgesloten nadat de betrokken partijen afstand van geding deden. Op 18.11.2022 legde betrokkene te Antwerpen een derde verklaring wettelijke samenwoning af, opnieuw met de Belgische N. S.. Op 30.11.2022 weigerde de burgerlijke stand van Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren nadat uit onderzoek was gebleken dat ook deze wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning en oordeelde de burgerlijke stand van de Stad Antwerpen dat de elementen in de weigeringsbeslissing van 22.12.2021 nog steeds van toepassing zijn.

De weigering van registratie van deze 3 wettelijke samenwoningen en de afstand van beroep tegen de 2e weigering vormen sterke contra-indicaties inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Zowel betrokkene als Mevr. S. wisten hoedanook dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten."

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat geen rekening is gehouden met zijn langdurig verblijf in België. Verweerder motiveert immers: *"Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene verklaart sedert 2004 in België te verblijven. Zijn aanvraag tot machtiging van verblijf dd. 12.12.2009 op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, werd op 09.02.2012 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 01.03.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissingen werd op 23.04.2015 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenzaken."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk een onderzoek werd gevoerd en verweerder concludeert dat geen gezinsleven noch een privéleven wordt aangetoond. Het is niet kennelijk onredelijk om op grond van de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand, tot drie keer toe, om de wettelijke samenwoning te registreren, vast te stellen dat er geen gezinsleven is aangetoond. Verzoeker verwijst weliswaar naar het beroep tegen de weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning. Evenwel heeft de familierechtbank ondertussen een vonnis gewezen waarin het beroep ongegrond werd verklaard. De advocaat verklaart ter terechtzitting dat er hoger beroep is ingediend tegen het vonnis. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde bovendien verwijst naar het negatief advies van het parket te Antwerpen. Het parket stelde immers vast dat verzoeker een wettelijke samenwoning trachtte te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis maar op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. Verweerder merkt daarbij op dat het advies van het parket onder meer was gebaseerd op de snelle gang van zaken, tegenstrijdige verklaringen, onwetendheden over elkaar, leugenachtige verklaringen van verzoeker, het feit dat mevr. S. 8 jaar ouder is dan verzoeker, en de heel zwakke sociale en psychologische positie van mevr. S. In de weigering van 30 november 2022 verwijst de ambtenaar van de burgerlijke stand naar de elementen in de weigeringsbeslissing van 22 december 2021 en stelt dat deze elementen nog steeds van toepassing zijn. Het is niet kennelijk onredelijk om op grond van de weigeringsbeslissingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand en tevens op

grond van het negatief advies van het parket, geen geloof te hechten aan het beweerde gezinsleven met mevr. S. en haar kind.

Van een schending van de eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is aldus geen sprake.

Verzoeker zet ook niet op concrete wijze uiteen waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staakt, zodat hij evenmin een schending van het privéleven aantoonde.

Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van een inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg kan een schending van artikel 7 van het Handvest of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet evenmin worden weerhouden.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van het hoorrecht. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is in inderdaad van toepassing. Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelijke ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C- RvV 278 216 - Pagina 7 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht bovendien pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, § 80).

De verzoeker betoogt dat, indien hij gehoord zou zijn geweest, hij had kunnen wijzen op zijn privé- en gezinsleven, hetgeen volgens hem tot een andere beslissing aanleiding had kunnen zijn. Hij had geduid dat zij nog steeds een koppel vormen en dat ook een van zijn partners dochter bij hen inwoont. Dat de vorige procedures wettelijke samenwoont zijn misgelopen heeft in het geheel niets te maken met hun oprechte relatie. Dat hij ook reeds tientallen jaren op het Belgische grondgebied verblijft en dat hij op 5 december 2022 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend.

Andermaal merkt de Raad op dat verzoeker zijn gezinsleven niet aantoonde en dat dit werd bevestigd in het vonnis van 29 juni 2023 van de familierechtbank. Verder stelt verweerder in de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft in België. Dit wordt niet weerlegd door verzoeker.

In zoverre de verzoeker stelt dat hij al tientallen jaren in België verblijft en dat hij hier een uitgebreid privéleven heeft opgebouwd, wijst de Raad erop dat uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De verzoeker laat evenwel na concreet toe te lichten welke banden hij precies in België heeft opgebouwd. De Raad wijst er in dit kader op dat de verzoeker nooit werd gemachtigd tot een verblijf langer dan drie maanden en dat hij er niet op kon vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). De Raad benadrukt dat het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde

vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De verzoeker verzuimt om te verduidelijken hoe deze of gene banden die hij in België heeft opgebouwd, precies van aard zouden kunnen zijn om hier in zijn geval anders over te oordelen.

De verzoeker laat zodoende na om concrete elementen aan te brengen die hij had kunnen aanvoeren en die het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

De aangevoerde schending van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, is derhalve niet dienstig.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verplichting tot een individueel onderzoek slechts vaststaat indien de betrokkene een relevant gezins- of familieleven en/of kinderen heeft en/of dat deze daadwerkelijk lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek.

Verzoeker verwijst wederom naar zijn gezinsleven. Buiten de verklaringen van wettelijke samenwoning laat verzoeker evenwel na om *in concreto* zijn beweerde gezins- en familieleven toe te lichten. Zoals hierboven reeds besproken stelt verweerder correct vast dat de ambtenaar van burgerlijke stand tot drie keer toe de registratie van de wettelijke samenwoning heeft geweigerd. Verweerder stelt dat de weigering van de ambtenaar en het negatief advies van het parket een sterke *contra*-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Verweerders conclusie dat er geen gezinsleven bestaat is niet kennelijk onredelijk. De verzoeker kan in het kader van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bovendien niet dienstig verwijzen naar een eventueel privéleven dat hij in België heeft opgebouwd. In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden gelezen dat rekening moet worden gehouden met het privéleven van de betrokkene. De verzoeker maakt voorts geen melding van concrete slechte behandelingen die hij dreigt te ondergaan bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Algerije. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet concreet toegelicht.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert ten slotte de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel door op een onzorgvuldige manier het administratief dossier te raadplegen waaruit evenwel duidelijk blijkt dat de eerste en tweede wettelijke samenwoning om procedurele redenen negatief werden afgesloten. Over de meest recente wettelijke samenwoning, waarvan de procedure nog lopende is, wordt niet gemotiveerd.

Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen rekening is gehouden met de meest recente verklaring van wettelijke samenwoning. In de bestreden beslissing is dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“Op 30.11.2022 weigerde de burgerlijke stand van Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren nadat uit onderzoek was gebleken dat ook deze wettelijke samenwoning enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning en oordeelde de burgerlijke stand van de Stad Antwerpen dat de elementen in de weigeringsbeslissing van 22.12.2021 nog steeds van toepassing zijn.”* Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de ‘lopende procedure’ aangezien hij nog geen kennis kon hebben van het vonnis van 29 juni 2023 van de familierechtbank of van het hoger beroep tegen voormeld vonnis. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet doch zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN